ního za prodané svršky byla se svojí pohledávkou z titulu nezaplacené nájemní činže uspokojena po rozumu § 286, III. odst. ex. ř. v pořadí přednostním před ostatními vymáhajícími věřiteli, pouhého neprivilegovaného exekučního zástavního práva k zabaveným svrškům požívajícími.

Nejv. soud dovolacímu rekursu jednoho z vymáhajících věřitelů na prázdno vyšlých nevyhověl z těchto důvodů: Dovolací rekurs upírá pronajímatelce bytu zákonné zástavní právo na vnesené svršky jen z toho důvodu, že po výkonu dražby byly vydražitelem z najatého bytu vyneseny a že pronajímatelka neohlásila do 3 dnů po odstranění svršků své zákonné zástavní právo na soudě. Své vývody opírá zřetelně o předpis druhé věty § 1101 obč. zák.

Než ustanovení toto nedopadá na případ, o nějž tu jde, poněvadž stěžovatel ani netvrdí, že by některé ze svršků povinnou stranou do obytných místností vnesených byly do dne dražby z těchto místností odstraněny.

Nesejde ani na tom, že některé svršky nebyly při zájemném popsání věcí k zajištění činžovní pohledávky pronajímatelky seznamenány, poněvadž zájemné popsání má jen účel evidenční, jak správně zdůrazňuje již napadené usnesení, kdežto zákonné zástavní právo pronajímatelovo vzniká již vnesením svršků do najatých místností a touto dobou získává i časové pořadí.

Výkonem dražby bylo zákonné zástavní právo pronajímatelky realisováno a tato odkázána na výtěžek za svršky dosažený, při čemž ovšem časové pořadí pro zákonné zástavní právo získané zůstalo jí zachováno pro rozvrh výtěžku právě tak jako časová pořadí zástavních věřitelů, získavších exekuční zástavní právo na svršky, o něž jde.

Zaniklo-li však dražbou zákonné zástavní právo pronajímatelky na vnesené svršky (viz sb. n. s. 8625), nemohla ani tato své zástavní právo na vnesené svršky soudní ohláškou do 3 dnů uplatniti, jsouc odkázána již jen na výtěžek prodeje a vývody dovolacího rekursu jsou v tomto směru právně mylné.

Bylo proto dovolací rekurs jako nedůvodný zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. prosince 1931 č. j. R I 836/31. Dr. Koutník, v. s. r.

Dcera, která se chce domáhati na otci věna, není za všech okolností povinna, aby sama osobně oznámila otci zamýšlený sňatek.
(§§ 1220, 1222 obč. z.)

Z odůvodnění: Nejv. soud souhlasí s názorem rekursního soudu, že dcera, která se chce domáhati na otci věna, není za všech

okolností povinna, aby sama osobně oznámila otci zamýšlený sňatek, nýbrž že tak může učiniti i prostřednictvím svého ženicha. Zákon nestanoví výslovně, v jaké formě se má oznámení sňatku státi. V souzeném případě jest uvážiti, že stěžovatel popírá, že navrhovatelka je jeho manželskou dcerou. Za této okolnosti nelze spatřovati, jak to činí soud prvé stolice, nedostatek patřičné úcty k otci v tom, že navrhovatelka osobně neoznámila otci zamýšlený sňatek, nýbrž že tak učinila prostřednictvím svého ženicha.

Právem proto z r u š i l rekursní soud usnesení soudu prvé stolice, který zamítl návrh na zřízení věna jen z toho důvodu, že dcera neoznámila s a m a otci zamýšlený sňatek, a nařídil doplnění v napadeném usnesení blíže uvedené. (Srov. sb. n. s. č. 273, 1495, 3815 a 4675.)

R o z h o d n u t í n e j v. s o u d u z e d n e 5. p r o s i n c e 1931, č. j. R I 817/31—1. Dr. Jar. Koutník.

Ke »skutečnému odevzdání« při darování podle § 943 obč. zák., i když jde o nemovitosti ve veřejných knihách zapsané, není nutně třeba zápisu do pozemkových knih.

Nejv. soud, vyhověv dovolání žalované strany, změnil rozsudky nižších soudů v ten rozum, že zamítl žalobní prosbu, aby uznáno bylo právem, že jsou žalobci vlastníky pozemků čís. kat. 475 a 481, zapsaných ve vložce 35 a 1 v R., a že žalovaná strana jest povinna to uznati a všech rušebních činů se zdržeti.

V d ů v o d e c h uvedl: Odv. soud vyhověl napadeným rozsudkem žalobě se žádáním shora uvedeným, a to proto, že prodej sporných pozemků, kterým se žalovaná proti žalobnímu nároku bránila, stal se zjištěně jen na oko, je tudíž nicotný (§ 916 obč. zák.) a že darování trhovou smlouvou zakryté a mezi stranami zamýšlené je neplatné, protože se stalo bez skutečného odevzdání, to jest bez knihovního převodu sporných pozemků do vlastnictví žalované strany a bez notářského spisu (§ 1 zák. ze dne 25. července 1871 čís. 76 ř. z.). S tímto názorem a na něm založeným napadeným rozhodnutím souhlasiti však nelze. Prodejem sporných pozemků a z toho vyplývajícím pro ni obligačním nárokem na odevzdání, pokud se týče ponechání pozemků v její držbě a užívání se žalovaná strana, kdyžtě prodej, stav se, jak bylo zjištěno, jen na oko, je nicotný, ovšem proti žalobnímu nároku d o s a v a d n í c h k n i h o v n í c h v l a s t n í k ů brániti nemůže, avšak mylný je názor odvolacího soudu, že darování, trhovou smlouvou zakryté, je neplatné, když se nestalo knihovní odevzdání bez notářského spisu. Ke skutečnému odevzdání při darování, i když jde o nemovitosti ve veřejných knihách zapsané, není nutně třeba zápisu do pozemkové knihy, jak se jinak k přenesení vlastnictví v § 431 obč. zák. žádá. V tom směru odkazuje se na judikát čís. 142 bývalého